

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2018. július hóban: (II.Kor.12,7.):

„De hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízzam magam.”

Tematizálás - . Kedves Növéreim és *Testvéreim* ! Arról elmélkedtünk, annak a titkát fessegettük, hogy az ember képes együtt - munkálkodni az Istennel. Ez szinte egy hittitok, s az érdekessége éppen az, hogy ez a legnagyobb emberi életforma, s az embert éppen ez az együttműködés teszi a legtöbbet-érővé. Érdemleges életművet csak általa, vele és benne tudunk megvalósítani. Így válunk hasznos eszközzé Isten kezében. Ha nem simulunk bele Isten kezébe, bizony haszontalanná válik életünk, s mi magunk is. De a kegyelemmel és a kegyelem Szerzőjével való együttműködés nyomán értéket hozunk létre, s magunk is ezáltal értékessé válunk. Ehhez a kitüntetett együttműködéshez nem kell más, mint egy engedelmes és alázatos szív. Ez tesz minket alkalmassá arra, hogy egészen belesimulhassunk Isten akaratába, vagyis kezébe. A Biblia képeskönyve egyszerűbben fejezi ki magát, amikor a nyilvánvaló és az Íjász hasonlatával él. De van még itt egy buktató. Amikor az Íjász célba talál, akkor a nyilvánvaló azt gondolja: Ezt én tettem, ez az én művem! (S itt mellétalál). Egyszerűen kisajátítja a sikert, az eredmény nagyszerűségét - magának. A dicsőséget ellopja az Íjásztól. Tehát a szolgálat alatt tanúsított alázatot felváltja (mint egy hirtelenül jött váltóláz) a gög, a kevélység, az önteltség, az önhittség. A teljesítmény, vagy élmény nagyszerűsége szédületet okoz. Magát az Isten Fiát, Jézust sem kímélte meg ez a nagyon rafinált sátáni csapda, vagyis kísértés. De Urunk megadta rá a kellő, elutasító feleletet; (vesd össze: „Felvitte a templom oromzatára” c. részt). Pál apostol is beszámol olyan – szavakkal alig elmondható - lelki élményéről, melynek közlése során észrevette a rejtett önteltség kísértését. Még jó, hogy ezt idejében észrevette, s azt olyképpen utasította el, hogy azt, a maga teljes egészében Isten dicsőségébe fordította át. Ekképpen mondja el: „Ha dicsekednem kell, bár az mit sem ér, rátérek a látomásokra és az Úr kinyilatkoztatásaira. Tudok egy emberről Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt - testben-e, nem tudom, tetetlenül-e, nem tudom, csak az Isten tudja - elragadtatott a harmadik égig. És tudom, hogy ez az ember - testben-e vagy tetetlenül, nem tudom, csak az Isten tudja - elragadtatott a mennybe, és titokzatos szavakat hallott, amelyeket embernek nem szabad kimondania. Ilyen dolgokkal dicsekszem, de magammal nem dicsekszem, hacsak gyöngeségeimmel nem.” (2Kor.12,1-5). Mélyen meghajlok Szent Pál előtt, és minden szentje előtt, akiben Jézus élt, s él, hogy a kiemelkedően egyedülálló lelki élmény nem tette elbizakodottá, s le tudta győzni a nagyság szédületét, s a dicséretet áthárította arra, akit az végső fokon megillet. Ennek ellenére mégis kapott egy nem-várt gyötrelmet, egy ú.n. tövist. Pedig ő, aki különben sok mindent elviselt Krisztusért, most nyafogni kezd és panaszkodik a nem-várt, kellemetlenkedő és gyötrő dolog miatt, mely nem akarja őt nyugton hagyni. **Ekképpen számol be erről: De hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízzam magam. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szabadítson meg tőle, de azt felelte: „Elég neked az én kegyelemem. Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében.”** (2Kor12,8). Furcsán hangzik, pedig így igaz: Mindezt a „tövis-ajándékot” Isten adja szeretetének jeleként kel tekintenünk. A kevélység szellemi bűn, nehéz túladni rajta, s a lélek elveszne, ha a test nem töretne össze. Össze kell tehát töretnie.

Téma. - Az elbizakodottság, beképzeltség, nagyképűség, önteltség, dölyf, rátartiság, önmagunk mások fölé helyezése, mások lenézése, lekezelése, leértékelése –mindez egyetlen démoni, szellemi valóság, akár körülöttünk, mint kísértés, akár bennünk, mint bűn. Ez a sátán műve! Ez azokat sem kíméli meg, akik Isten útján intenzíven lépnek, mint pl. szent Pál. S most beérett a **téma:Ennek, vagyis az elbizakodottságnak.... egyetlen gyógyszere: a tövis.** Ez viszont irgalmas és testes zabott formában történik: Csak éppen egy állandósult jel marad belőle. Ezért van szükség egy nem-kívánt „macerára”? Igen, mert ez, s csak ez képes kinevelni a nélkülözhetetlen alázatot. Ez teszi helyére sérült mivoltunk nagyképűségét, s őriz meg bennünket - siker esetén is - egy kiadós önteltségtől, önmotogatóstól, hencegéstől, nagyképűségtől, magyarul:Az élet kevélységtől, mely maga az istentelenség. Ebben az elvakultságban mindig csak azt mondogatnánk magunkban: Ezt én tettem, ez az én művem! Jeremiás is hoz egy ehhez analógiát, egy szemléltető képet, s az Úr szavát így kommentálja: Vajon kérkedhet-e a fejsze---„Vajon hősködik-e a fejsze az előtt, aki vág vele? Vajon szembeszáll-e a fűrész azzal, aki húzza? Mintha a vessző meglendíthetné azt, aki megragadta, vagy a bot fölemelhetné azt, aki nem fából való”. (Iz.10,15). A siker érdemi

szerzője mindig maga az Isten, de az ember minden dicsőséget ki akar sajátítani a maga önző számlájára. A kevélység átjárja, mint szellem, egész lényünket. Legyen az akár Szent Pál, a népek apostola is. De ennek legyőzésére, mint gyógyszer az ember - s köztük Pál apostol is - megkapta az ú.n. tövist. Vajon mi lehetett ez a tövis? Exegéták (szentírás-magyarázók) is csak találgatják, mert Pál apostol nem beszél róla. Ez valami kellemetlenkedő momentum lehetett: Isiász, migrén, lúdtalp, hebegés, allergia, vagy valami szépséghiba - nem tudhatjuk. Csak annyit mond el belőle, hogy sok baja volt vele, szüntelen gyötörte és az Úr mégsem vette el tőle. Tehát végig kísérte életét, de ezzel az üdvösség útján meg is őrizte őt alázatban, s Isten szeretetében. –Azért is kell a tövis, hogy szüntelenül figyelmeztessen: Ebben a testben bántottuk meg Istent, ezért ez a test nem örökölheti Isten országát. Ez a test ne kérkedjen fölényeskedve Isten ellenében, s ne merészeljen ez a halálos ítéletet magában hordozó test behajtani a mai kor bűnébe, aminek címtáblája: Isten semmibevétele. –A kevély sátán már majdnem isten lett, amikor a magaslatból lezuhant. Urunk mindezt látta is: „Így válaszolt nekik: „Láttam a sátánt: mint a villám, úgy bukott le az égből.” (Lk.10. 18.) Akár a lelki élmények, vagy sikerek nagyszerűsége is olyan szellemi tériszonyt tárhat fel elénk és belénk, hogy abba hajszal híján beleszédülhetünk, ha mindkét lábbal nem állunk az alázat talaján. Ehhez viszont a nélkülözhetetlen alázatot, a mindennapi élet kellemetlenségeinek nyugodt, békés elviselése adja meg. Ha ezzel az emelkedett ismerettel és szelíd alázattal fogadjuk azt a számtalan napi borzadályt, mely keresztbe tesz, betart nekünk, felháborít, gyötör, nyomaszt és nem hagy békén, akkor egy érdekes és szent összetörtetésben lesz részünk... (a tövis- mystériumban). Ez első hatásában bár kellemetlen érzés, de utána mintegy vízesésként zúdul majd ránk egy megnövekedett kegyelmi áradat. Ez minden beképzeltséget, gögőt és bűnt felszámol majd bennünk. Ez képes lesz megőrizni minket Isten szeretetében az üdvösségre. Ugyanakkor pedig ezáltal omlik össze a sátán műve. János apostol ezt így látja: „Aki bűnt követ el, a sátántól való, hiszen a sátán kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy a sátán művét romba döntse.” (1.Jn. 3,8). Mi is szinte Jézus munkatársaivá, s frontharcosaivá válunk, ha a rombolás gögös szellemének szörnyű „műveit”, a napi tövisek és kellemetlenségek alázatos és szelíd elviselésével - leromboljuk.

Tanúságtétel. – Már sok jó pár éve történt, de mintha tegnap éltem volna át, olyan élénken él bennem. Meghívtak egy lelkigyakorlatos előadásra. Nagyon nagy közönség várt, s ennek tudatában hosszan készültem az előadásra. Nemcsak vázlatot készítettem, de azt ki is dolgoztam egy-egy frappáns, csattanós, hangulatos beszéd fogalmazványába öntve. Szinte kívülről megtanultam, mint egy memoritert. Otthon szobámban többször elő is adtam próbaként, s úgy éreztem, remekül fog hatni a hallgatóság szívében. – Azután elérkezett az előadás nagy napja. Szinte már előre éreztem az otthoni hatástanulmány előzetes próbái után, hogy a hallgatóság szívét ellenállhatatlanul megragadom. Vakságomban nem is vettem észre, mennyire önmagam keresem, beleültetve magamat az Isteni Örömhír feliratú trójai falóba. –Hát a bevezetés négy-öt mondata még a betanult terv szerint ment. De utána - mintha összeomlott volna bennem minden. Mint amikor valaki saját műhelyében fest egy szép porcelán vázát, s azt akarja mutatni a nagyérdeműnek, de az kiesik a kezéből, s a helyszínen azonnal darabokra török.. . Így jártam:Belül csupa ijedség, rögtönzés, kapkodás, s egy erőlködés ahhoz a gondolatfűzéshez, mellyel le akartam bilincselni a hallgatóságot. E helyett csak szilánkokat adtam abból, amiből készültem, amivel szikrázni, sziporkázni akartam. A görcsös önmutogatási erőlködésem mintha kibicsaklott volna:Minden lendületet összetört bennem. Miközben beszéltem, mintegy menet közben, észrevettem hatalmas bűnömet, s szívem mélyén irgalomért könyörögtem Istenhez. Hánykolódásom közepette alig tudtam „partot érni”, azaz alig tudtam befejezni beszédemet, s magamban csak annyit mondtam Jézusnak: Ez teljesen jogos, Uram! Az elbizakodottság kátyújából alig tudtam igazi önmagamra találni. – Totál leégés – gondoltam és egész szívemmel átadtam magamat ennek, az önmagam előtti belső megalázottságomnak. Ez – valószínűleg - a kegyelmes Istentől „lehívott” számomra egy szikrányi, nélkülözhetetlen alázatot, s ezzel az előbbi, dagadt önteltségemet átöltöztette egy közvetlen, egyszerű megjelenésbe. (Ezt nálunk, hazánkban így mondják: Leszálltam a lóról.) De csodálatomra újra zavartan vettem észre, hogy az előadás végén egymás után jönnek hozzám, s köszönik meg a gondolatokat, s a beszédet. Első pillanatban még azt hittem, hogy finoman gúnyolódni akarnak; de tekintetükből nem egy üres formai udvariasság sugárzott..., így apránként felismertem: Istenem csak bennem vitte végbe ezt a pszichés macerátumot, hogy leckét adjon nekem – külön órában – alázatból. A magam részéről mind a mai napig pocséknak tartom akkori előadásomat (ez volt az **adás** oldala) – míg a **vétel** oldala, a hallgatóság: épült és örvendezett. Isten megkímélte őket. A tövis, mint figyelmeztetés csak nekem volt szánva. Hálával tartozom Neki, mert elviselhető volt, amit adott, tanulságos és végül is - édes.

Akció-program. Drága testvér, ha úgy érzed, hogy nagy a”mellényed”, akkor már az elején cseréld le egy kisebbre. IGEI IMA: Uram, Jézus Segíts nekem hozzájutni egy egyszerű, álnokságmentes, alázatos szívre. Ámen.